

Като неможиха да схванатъ работата, надзирателитѣ на тъмницата рѣшиха, щото поне отъ страна на заходитѣ да се осигурятъ по-добрѣ; за това туриха двама стражари, които часъ-по-часъ приглѣждаха заходитѣ, да не би нѣкой да ги кърти, и рапортираха работата на Министра за полицията, та го молиха, да прегради първитѣ четири захода, които прикриваше до-негдѣ стѣната отъ чешмитѣ, — като мислѣха че по тозъ начинъ ще распѣдятъ всѣки опитвания на затворницитѣ отъ-къмъ тазъ страна.

Сутренята — то бѣше на 31 Августа 1872 г. — съглѣдахме зидари, че идатъ да заградятъ заходитѣ. Тѣ отковаха вратитѣ отъ първитѣ два захода, които бѣха заковани отъ-напреждѣ, и почнаха да работятъ. Но колко ненадѣйно бѣше за мене, кога видѣхъ, че тѣ не изпълватъ заходитѣ съвсѣмъ, но просто: намѣсто врата подигатъ стѣна. Свѣтковица бѣсна въ главата ми, и азъ си помислихъ: Божке, наистина ли ми отваришъ пѣтъ, за да избѣгна?

Тогазъ повикахъ Симона на страна, и му рекохъ.

— Симоне! Не видишъ ли, тѣзъ будала-Турци че ни отварятъ пѣтъ, да бѣгаме, именно съ това, дѣто искатъ да ни го заградятъ?

— Какъ?

— На, гледай! ние ще влѣземъ прѣзъ седмиятъ заходъ, и прѣзъ лагжмѣтъ ще излѣземъ прѣзъ дупката на третиятъ, гдѣто ти си захваналъ вече работата. За въ една нощъ ще пробиемъ зидѣтъ отъ-задѣ, и ще избѣгнемъ прѣзъ Фазлж-пашовий конакъ.

Симонъ бѣше момъкъ на двадесетъ и петъ години, високъ и плещестъ, съ хладно, рѣшително лице, и съ сиви очи. Той ме погледа мирно и рече:

— Ако Халилъ отиде, съ него ще бѣда и азъ.

Намѣрихъ Халила и му се изказахъ. Той скочи отъ радостъ.